

Sygn. akt *I ACa 418/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Maciej Rozpędowski**

Sędziowie: **Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga**

Małgorzata Goldbeck-Malesińska /spr./

Protokolant: **st.sekr.sąd. Kinga Kwiatkowska**

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **H. (...) w K.**

przeciwko **M. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 14 stycznia 2019 r. sygn. akt XII C 1522/18

1. oddała apelację;
2. kosztami postępowania apelacyjnego obciąża powoda w zakresie poniesionym.

Małgorzata Goldbeck-Malesińska Maciej Rozpędowski Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

I ACa 418/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2019 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu po rozpoznaniu sprawy z powództwa H. (...) z siedzibą w K. przeciwko M. S. o zapłatę oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 9 stycznia 2013 roku pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę, na mocy której bank udzielił mu kredytu na kwotę 114 614,11 zł. z przeznaczeniem na: potrzeby konsumpcyjne oraz sfinansowanie kosztów wymienionych w § 1 ust. 6 Umowy w wysokości 31 450,11 zł. spłatę zobowiązań finansowych Kredytobiorcy z tytułu:

a) umowy kredytu Kredyt niecelowy oraz studencki nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank S.A. w wysokości 53 569 zł.

b) umowy kredytu Kredyt niecelowy oraz studencki (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank S.A. w wysokości 8 384 zł.

c) umowy kredytu Kredyt na zakup towarów, usług i papierów wartościowych nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) S.A, w wysokości 6 548 zł.

d) umowy kredytu Kredyt niecelowy oraz studencki nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) S.A. w wysokości 14 663 zł.

Pozwany zobowiązał się spłacić zobowiązanie wraz z należnymi odsetkami umownymi w 108 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych nie później niż do 10 dnia każdego miesiąca (§1 ust. 4 Umowy). Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w stosunku rocznym wynosiła 12,00%. (§2 ust. 3 Umowy). Zgodnie z § 3 Umowy w przypadku niewywiązywania się kredytobiorcy z postanowień umowy, bank obciążyć miał go odsetkami karnymi od zadłużenia przeterminowanego, ewentualnymi kosztami sądowymi, egzekucyjnymi zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami oraz kosztami windykacyjnymi.

Zgodnie z § 8 Umowy kredytobiorca mógł wypowiedzieć umowę bez podania przyczyn w terminie 14 dni kalendarzowych od dnia jej zawarcia, z kolei bank mógł na podstawie §9 wypowiedzieć umowę m.in. w przypadku rażącego naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy lub regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych, stwierdzenia przez bank zagrożenia w spłacie udzielenia kredytu czy pogorszenia zdolności kredytowej kredytobiorcy. Bank miał także prawo wypowiedzieć umowę jeżeli kredytobiorca zalegał ze spłatą dwóch kolejnych rat kredytu, po pisemnym wezwaniu go do zapłaty, gdy należności nie zostaną uregulowane w terminie 7 dni od daty odbioru wezwania do zapłaty.

Dnia 25 sierpnia 2014 r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko M. S., w związku z brakiem spłaty umowy, w którym wskazano, iż na wymagalne zadłużenie w kwocie 112 712,78 zł. składają się:

1. należność główna (niespłacony kapitał) w kwocie 106 069,11 zł.;
2. odsetki umowne od dnia wypowiedzenia w kwocie 4 889,60 zł. naliczone od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia 21 lipca 2014 r.,
3. odsetki od zobowiązania przeterminowanego w kwocie 1 671,07 zł. naliczone od dnia 6 maja 2014 r. do dnia 24 sierpnia 2014 r.
4. opłaty umowne w kwocie 83,00 zł.

Od 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty bankowi należne były również dalsze umowne odsetki karne (za opóźnienie) w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP, które na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosiły 16% w stosunku rocznym naliczane od kwoty zadłużenia przeterminowanego tj. kwoty z tytułu niespłaconego zadłużenia w wysokości 112 712,78 zł.

W dniu 9 stycznia 2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

Dnia 29 czerwca 2015 r. Powód zawarł z bankiem umowę o przelew wierzytelności, (cesji wierzytelności) na mocy której nabył wierzytelność wobec pozwanego na łączną kwotę 112 712,78 zł, w tym kwotę 106 069,11 zł kapitału głównego, 83,00 zł kosztów naliczonych przez Bank.

Do pisma procesowego z dnia 21 września 2018 r. powód dołączył m.in. zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 24 lutego 2016 r., wezwanie do zapłaty kwoty 125 254,97 zł, stanowiącej jego zdaniem kwotą długu na dzień 24 lutego 2016 r. (termin do zapłaty 7 dni) oraz wypowiedzenie umowy z dnia 9 czerwca 2014 r. Z treści wypowiedzenia umowy o pożyczkę wynikało, że ma ono charakter warunkowy, to znaczy, jeśli pozwany w ciągu 30 dni od daty doręczenia

oświadczenia dokona spłaty zadłużenia przeterminowanego, które wynosi 5005 zł oraz 40 zł z tytułu sporządzenia i wysłania pisma to wówczas wypowiedzenie stanie się bezskuteczne a umowa będzie kontynuowana. W przypadku zaś nieuregulowania zadłużenia przeterminowanego, bądź uregulowania go w niepełnej wysokości umowa zostanie rozwiązana wraz z upływem okresu wypowiedzenia, a całość zobowiązań wynikających z Umowy zostanie postawiona w stan wymagalności.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o: umowę sprzedaży wierzytelności k. 61-65; umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...), k. 69-77; wyciąg z ksiąg Banku- k. 82; klauzulę wykonalności- k.83; zawiadomienie o cesji wierzytelności - k. 84, wezwanie do zapłaty - k. 86, wypowiedzenie umowy- k. 87, dokumentów, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu Okręgowego. Sąd ten jako wiarygodny ocenił także dokument w postaci umowy cesji zawartej między powodem a Bankiem z dnia 29 czerwca 2015 r., wartość dowodowa tego dokumentu nie była bowiem kwestionowana przez pozwanego.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na podmiocie, który z faktu wywodzi skutki prawne ciąży obowiązek udowodnienia tegoż faktu. W niniejszej sprawie zatem na powodzie ciążyło udowodnienie faktu przysługiwania mu wierzytelności od pozwanego i to zarówno, co do zasady, jak i wysokości. Ten kto powołuje się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest bowiem udowodnić fakty uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: S. Dmowski, S. Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza, część ogólna" Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis)

Sąd Okręgowy podniósł, że pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut braku wymagalności roszczenia podnosząc, iż nie otrzymał pisemnego wypowiedzenia umowy kredytu, a powód nie przedstawił w procesie żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że bank w sposób prawidłowy dokonał jej wypowiedzenia. Ani do pozwu, ani dalszych pism procesowych Powód nie załączył dowodu jego nadania, nadto fakt wysłania korespondencji (wobec kwestionowania tegoż faktu) nie jest równoznaczny z doręczeniem korespondencji pozwanemu, czego dowodem mogą być zwrotne potwierdzenia odbioru.

Pozwany przeczył, aby wypowiedzenie Umowy zostało mu kiedykolwiek doręczone, a tym samym twierdził, że roszczenie powoda nie jest wymagalne.

Sąd I instancji wskazał, że w pierwszej kolejności należało stwierdzić, iż z uwagi na treść umowy, wypowiedzenie umowy (k. 69-77) nie mogło odnieść zamierzonego skutku, bowiem miało ono charakter warunkowy. Bank, wypowiadając Umowę Kredytobiorcy wskazał, że „z powodu niedotrzymania warunków umowy i nieuregulowanie zaległości pomimo wezwania do zapłaty, niniejszym wypowiada umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Wypowiedzenie to ma charakter warunkowy, co oznacza, że jeżeli w okresie 30 dni od daty doręczenia oświadczenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu do wyroku z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt II CSK 614/08, zgodnie z którym jednostronne oświadczenia woli wywierające z chwilą ich złożenia innej osobie wpływ na jej stosunki majątkowe z reguły nie powinny być dokonywane z zastrzeżeniem warunku, ochrona prawna bowiem interesów tej osoby wymaga, aby zakres skuteczności takich oświadczeń był od razu oznaczony. Dotyczy to zwłaszcza wypowiedzenia, prowadzącego do zakończenia stosunku zobowiązaniowego o charakterze trwałym, gdyż druga strona powinna mieć od razu pewność co do swojej sytuacji prawnej. W uzasadnieniu do wyroku z dnia 8 września 2016 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku (sygn. akt I ACa 288/16) stwierdził natomiast, że niewykonanie zobowiązania przez dłużnika może być uznane za warunek w rozumieniu art. 89 k.c. W konsekwencji i z tej przyczyny

stwierdzić należy, że oświadczenie woli powodowego Banku złożone pod warunkiem zawieszającym wykonania w terminie zobowiązania przez Pozwanego nie było skuteczne i już z tego względu, biorąc pod uwagę nieskuteczność warunkowego wypowiedzenia Umowy, powództwo jako niezasadne należało oddalić.

Sąd Okręgowy wskazał także, że nawet gdyby uznać, że warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu będzie skuteczne, to w niniejszej sprawie nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, a co za tym idzie roszczenie nie jest wymagalne.

Wobec uznania, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia Umowy, Sąd, oddalił powództwo w całości.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód. Powód zaskarżył wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. naruszenie przepisu art. 233 §1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego przez nierozważenie w sposób wszechstronny dowodów przedstawionych przez powoda i tym samym wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z nim sprzecznych, a mianowicie takich, że powód nie udowodnił, iż dochodzona wierzytelność była wymagalna i skutecznie wypowiedziana, podczas gdy okoliczności te zostały należycie wykazane przez powoda przedłożonymi dokumentami, m.in. wypowiedzeniem umowy numer (...) zawierającym numer nadania listu poleconego do strony pozwanej.

2. naruszenie przepisu art. 252 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. w zw. z przepisem art. 234 k.p.c (w zw. z art. 97 prawa bankowego obowiązującego w dacie istnienia Bankowego Tytułu Egzekucyjnego) poprzez przyjęcie, iż strona pozwana w sposób skuteczny zaprzeczyła prawdziwości dokumentu urzędowego w postaci postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 28 października 2014 r. w szczególności w zakresie wymagalności roszczenia objętego sporem podczas gdy możliwość zwalczania domniemania zgodności z prawdą dokumentu urzędowego w trybie art. 252 k.p.c. nie dotyczy orzeczeń sądowych (w tym w zakresie nadania klauzuli wykonalności na (...)), a postanowienie sądu w tym przedmiocie korzysta z mocy dokumentu urzędowego, z którym wiąże się domniemanie autentyczności i prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, a zatem wykonalności roszczenia objętego (...).

3. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 75 prawa bankowego w zw. z przepisem art. 89 k.c. poprzez uznanie, że wypowiedzenie nie mogło odnieść zamieszonego skutku, ponieważ miało charakter warunkowy, podczas gdy warunek który został zawarty w wypowiedzeniu miał charakter warunku rozwiązującego, nie zawieszającego, a tym samym nie wykluczał dopuszczalności zastrzeżenia warunku w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy.

W związku z powyższym powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda roszczenia zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

3. ewentualnie, na wypadek uznania, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Jednocześnie, mając na uwadze stanowisko Sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2019 r. w oparciu o art. 368 §1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie

dowodu ze zwrotnego potwierdzenia odbioru wypowiedzenia przez stronę pozwaną na okoliczność skutecznego wypowiedzenia, istnienia wymagalności oraz stwierdzenia tożsamości numeru nadania na zwrotnym potwierdzeniu odbioru w numerem nadania znajdującym się na wypowiedzeniu umowy numer (...) z dnia 9 czerwca 2014 r. Wskazał, że potrzeba powołania ww. dowodu powstała dopiero na etapie postępowania apelacyjnego w związku ze stanowiskiem Sądu I instancji, który zdaniem strony apelującej mimo przedłożenia dowodów świadczących o skutecznym wypowiedzeniu umowy i jego nadaniu stronie pozwanej, powództwo ostatecznie oddalił.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powoda okazała się niezasadna.

Sąd odwoławczy nie podzielił zasadności naruszenie art. 233 §1 k.p.c. mającego polegać na nierozważeniu w sposób wszechstronny dowodów przedstawionych przez powoda i wyprowadzeniu z materiału dowodowego wniosków z nim sprzecznych polegających na przyjęciu, że powód nie udowodnił, iż dochodzona wierzytelność była wymagalna wobec skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej.

Wbrew twierdzeniu powoda okoliczności te nie zostały należycie przez powoda wykazane.

W szczególności nie mógł przemawiać za zasadnością poczynienia innych niż Sąd Okręgowy ustaleń fakt przedłożenia wypowiedzenia umowy numer (...) zawierającego numer nadania listu poleconego do strony pozwanej.

Powód jako cesjonariusz kwoty dochodzonej pozwem, wskazał, że nabył wymagalną wierzytelność od kredytującego powoda banku. Podał, że wierzytelność ta powstała na skutek wypowiedzenia umowy kredytowej. Wypowiedzenie umowy kredytowej nastąpić miało przed terminem jej zakończenia i to wobec braku spłat rat kredytowych przez pozwanego.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, pozwany zakwestionował skuteczność prawną wcześniejszego wypowiedzenia umowy kredytowej, a co za tym idzie wymagalność wierzytelności nabytej przez powoda. Podniósł, że nie doręczono mu oświadczenia o wypowiedzeniu. Mimo treści art. 61 § 1 k.c., powód w toku sporu przed Sądem I instancji, dowodu na doręczenie pisma zawierającego oświadczenie banku o wypowiedzeniu pozwanemu umowy, nie przedstawił. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika jedynie, że oświadczenie woli kredytodawcy w tym przedmiocie zostało zredagowane i wysłane na adres pozwanego. Do czasu złożenia apelacji nie doręczono jednak dowodu jego doręczenia pozwanemu. Rację więc należało przyznać Sądowi I instancji, że brak było podstaw ustalenia skuteczności prawnej wypowiedzenia umowy. Skuteczność ta była kwestionowana i winna zgodnie z art. 6 k.c. zostać wykazana przez powoda, jako podmiot opierający na twierdzeniu o wypowiedzeniu umowy stanowisko o istnieniu wymagalnej wierzytelności dochodzonej pozwem. Nie budziło przy tym wątpliwości Sądu Apelacyjnego to, że w przypadku zakończenia stosunku kredytowego w wyniku wypowiedzenia umowy przez bank, roszczenie banku o zwrot zadłużenia, spłaty kredytu i należnych zgodnie z umową odsetek i kosztów staje się wymagalne. Jednakże wymagalność dochodzonego pozwem roszczenia powoda nastąpić mogła dopiero w dniu złożenia stosownego oświadczenia pozwanemu, a w sprawie nie wykazano, że do jego złożenia doszło. Wprawdzie można założyć, że w skład kwoty dochodzonej pozwem wchodziły należności z tytułu niespłaconych, a wymagalnych rat, których termin płatności minął tak w dacie zawarcia umowy cesji, jak i w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji, jednakże powód nie wykazywał w toku sporu, jaką część dochodzonego pozwem roszczenia kwoty te stanowią utrzymując, że całe dochodzone pozwem roszczenie jest wymagalne. Sądowi więc nie przedstawiono dowodów pozwalających na poczynienie takich ustaleń we własnym zakresie.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu odwoławczego, nie mogło dojść do naruszenia przepisu art. 252 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. w zw. z przepisem art. 234 k.p.c. (w zw. z art. 97 prawa bankowego obowiązującego w dacie istnienia Bankowego Tytułu Egzekucyjnego) poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że strona pozwana w sposób skuteczny zaprzeczyła prawdziwości dokumentu urzędowego w postaci postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 28 października 2014 r. w szczególności w zakresie wymagalności roszczenia objętego sporem. Sąd I instancji na podstawie wspomnianego dokumentu urzędowego poczynił ustalenia faktyczne, nie wskazał w żadnym miejscu

uzasadnienia, że dokonując oceny jego wartości dowodowej, dokument ten uznał za niewiarygodny i na tej podstawie ustalił okoliczność niewymagalności dochodzonej pozewem kwoty. Nie było więc podstaw do twierdzenia, że przyjął, iż pozwany obalił domniemanie prawdziwości tego dokumentu, czy też oświadczeń w dokumencie tym zawartych.

Natomiast bezspornie o wymagalności roszczenia powoda, nie mogła świadczyć okoliczność opatrzenia w dniu 9 stycznia 2015 roku przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu bankowego tytułu egzekucyjnego wydanego przez cedenta w odniesieniu do spornej należności, klauzulą wykonalności. Zgodnie z obowiązującymi, nie tylko w dniu nadania przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym, przepisami, postanawiając o opatrzeniu (...) klauzulą wykonalności nie badano okoliczności wymagalności roszczeń w nich zawartych, orzekano w tym zakresie na podstawie oświadczenia wnioskodawcy, którego treści w tym zakresie nie weryfikowano. Bankowy tytuł egzekucyjny stanowił podstawę egzekucji po nadaniu mu klauzuli wykonalności przez sąd. Postępowanie klauzulowe miało na celu sprawdzenie poprawności wystawienia przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego. Zakresem kognicji sądu w postępowaniu w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności były jedynie przesłanki formalne wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i te wskazane wówczas w art. 97 prawa bankowego.

Nie sposób więc przyjąć, że okoliczność wymagalności roszczenia dochodzonego pozewem została już przesądzona w innym postępowaniu, a Sąd I instancji ustaleniami w tym zakresie, na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. był związany.

Wymagalność roszczenia warunkuje możliwość jego dochodzenia w procesie. Brak jego wymagalności jest wystarczający dla uzasadnienia oddalenia żądania.

Powód zgłosił wprawdzie w apelacji nowy dowód w postaci zwrotnego potwierdzenia odbioru wypowiedzenia umowy przez pozwanego i wniósł o jego przeprowadzenie na okoliczność skutecznego wypowiedzenia pozwanemu umowy i istnienia wymagalności dochodzonej pozewem wierzytelności. Sąd Apelacyjny dowód ten jednak na podstawie art. 381 k.p.c. pominął nie dzieląc argumentów strony powodowej, co do potrzeby jego powołania dopiero w postępowaniu apelacyjnym. Od momentu zapoznania się ze stanowiskiem pozwanego zawartym w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, co nastąpiło w dniu 7 czerwca 2017 roku, a więc w dacie zalogowania się przez powoda, po wprowadzeniu do systemu odpisu wniesionego przez pozwanego sprzeciwu, na utworzone w systemie teleinformatycznym skonstruowanym na potrzeby obsługi postępowania sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie (...) konto i to zgodnie z art. 131⁽¹⁾ § 1, 2 i 4 k.p.c. oraz § 1 i § 2 pkt 4 oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie trybu i sposobu dokonywania doręczeń elektronicznych z dnia 20 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 poz. 1776), powód reprezentowany przez profesjonalnych pełnomocników wiedział, że ciąży na nim obowiązek dowiedzenia okoliczności złożenia przez cedenta pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Mimo tego, obowiązkowi temu nie sprostął i to w braku jakichkolwiek obiektywnych przeszkód. W szczególności nie widział za stosowne, choćby wykazać, że zwrócił się do banku o udostępnienie stosownego dowodu doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Jednocześnie błędnie zakładał, że okoliczność ta wynika z innych przedłożonych w sprawie dowodów. Błąd strony co do oceny wartości dowodowej przedstawianych dokumentów nie może stanowić podstawy do uznania braku prekluzji w przedstawieniu istotnych dowodów w sprawie. Strona zgodnie z treścią art. 3 k.p.c. zobowiązana jest do przedstawienia dowodów mających wykazać zaistnienie okoliczności powoływanych w wyjaśnieniach. W zainicjowanym elektronicznym postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią art. 505⁽³²⁾ § 1 k.p.c. w pozwie powód powinien wskazać dowody na poparcie swoich twierdzeń. Obowiązek ich przedstawienia ciąży na powodzie w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu i przekazania sprawy do rozpoznania właściwemu sądowi. Powód wówczas zna treść zarzutów pozwanego skierowanych przeciwko żądaniu pozwu, jeśli takowe zostały w sprzeciwie - tak jak w przedmiotowej sprawie - sformułowane. Nie ma więc żadnego usprawiedliwienia dla tego, aby uzupełniając pozew nie odniósł się do nich uzasadniając zasadność swego stanowiska. Nic nie stało także na przeszkodzie temu, aby okoliczność doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu dowiedziona była przynajmniej, do czasu wyznaczonej rozprawy. Powód przed Sądem I instancji, nie odniósł się tymczasem do zarzutu braku stosownego doręczenia i nie przedstawił żadnych dowodów mogących przekonać o jego dokonaniu.

Z analizy treści umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 czerwca 2015 roku wyraźnie wynika, że jej przedmiotem miała być wymagalna wierzytelność cedenta – banku względem, kredytobiorcy – pozwanego. Jej istnieniu w dacie wytoczenia powództwa przez cesjonariusza – powoda, aż do zamknięcia rozprawy, pozwany zaprzeczał powołując się na okoliczność niezłożenia pozwanemu przez cedenta oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Powód, faktu istnienia takiej wierzytelności, mimo ciążącego na nim obowiązku wyznaczonego treścią art. 6 k.c., jak trafnie wskazał Sąd I instancji, nie wykazał, a ponieważ podjęte przez powoda dopiero przed Sądem Apelacyjnym, czynności zmierzające do wykazania okoliczności doręczenia pozwanemu stosownego oświadczenia, okazały się być spóźnione, Sąd Apelacyjny już tylko w odwołaniu do powyższych rozważań, nie znalazł podstaw do podzielenia wniosków zawartych w apelacji.

Ubocznie jedynie wskazać należało, że Sąd odwoławczy co do zasady nie podzielił stanowiska Sądu I instancji, co do niemożności dokonania warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu. Jednakże w braku zasadności pozostałych zarzutów apelacji, pozwalającej na uznanie wyroku Sądu I instancji za prawidłowy, odstąpił od analizy zasadności zarzutu dotyczącego naruszenia w okolicznościach przedmiotowego sporu prawa materialnego, tj. przepisu art. 75 prawa bankowego w zw. z przepisem art. 89 k.c. mającego polegać na błędnym uznaniu, że wypowiedzenie nie mogło odnieść zamierzonego skutku, ponieważ miało charakter warunkowy. Dokonanie oceny skuteczności prawnej złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy jest zbędne w sytuacji, w której postępowanie dowodowe nie pozwoliło na uznanie, że do wypowiedzenia doszło.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda oddalono.

Na podstawie art. art. 108 k.p.c., 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. orzeczono o kosztach postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Goldbeck-Malesińska Maciej Rozpędowski Ewa Staniszevska